

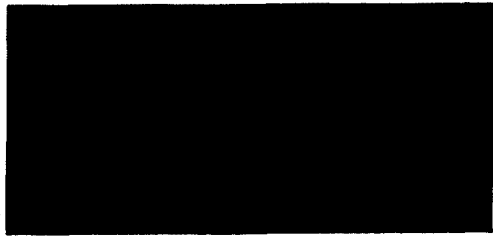
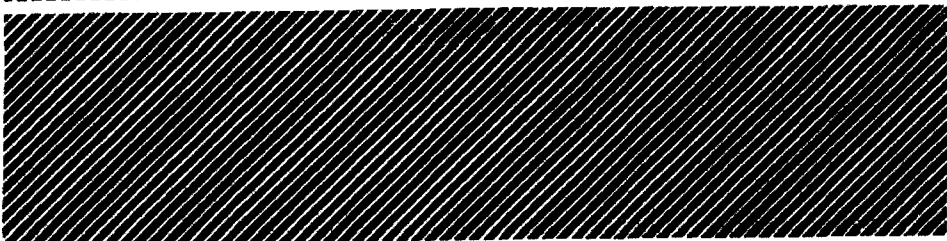
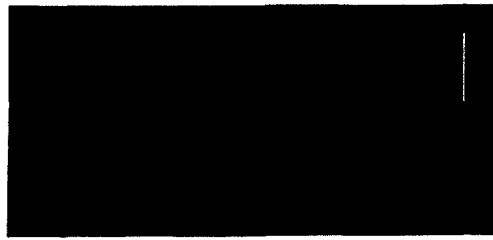
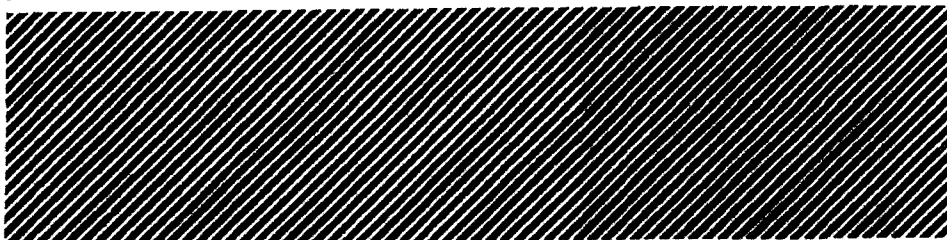
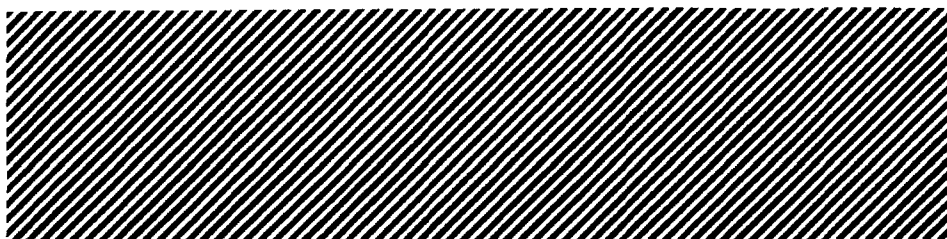
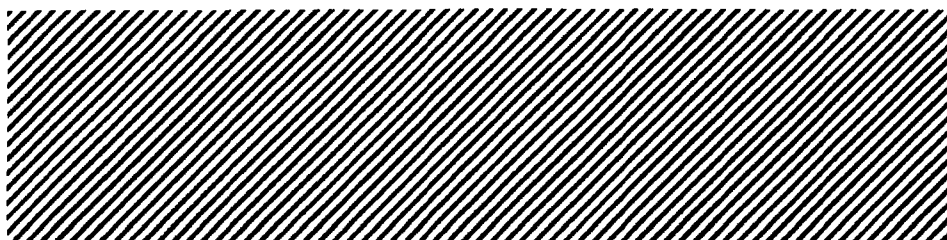
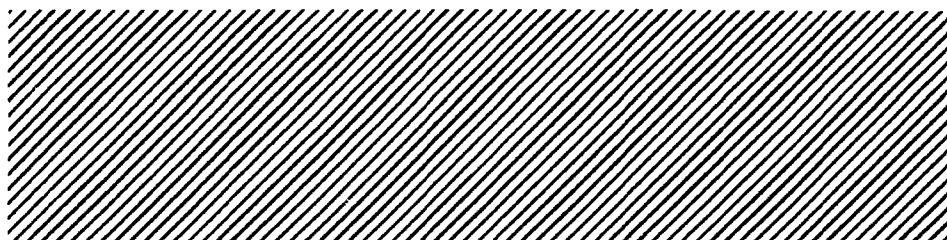

FINANSTILSYNET
THE FINANCIAL SUPERVISORY
AUTHORITY OF NORWAY

8. april 2014

Forslag til endringer i verdipapirfondloven og verdipapirfondforskriften

Høringsnotat

Innhold

1	GENERELT OM HØRINGSNOTATET	4
2	FORSLAG TIL ENDRINGER I LOV 25. NOVEMBER 2011 NR. 44 OM VERDIPAPIRFOND (VERDIPAPIRFONDLOVEN)	4
2.1	Innledning	4
2.2	Gjeldende rett	5
2.3	EØS-rett	6
2.4	Forslag til endringer	7
3	FORSLAG TIL ENDRINGER I FORSKRIFT 21. DESEMBER 2011 NR. 1467 TIL VERDIPAPIRFONDLOVEN (VERDIPAPIRFONDFORSKRIFTEN) - FORVALTERREGISTRERING	8
3.1	Innledning	8
3.2	Gjeldende rett	8
3.3	Behovet for endringer	9
4	LOV OG FORSKRIFTSUTKAST	11
4.1	Forslag til ny lovtekst	11
4.2	Forslag til endring i verdipapirfondforskriften	11

1 GENERELT OM HØRINGSNOTATET

Finansdepartementet har i brev av 4. februar 2014 bedt Finanstilsynet vurdere og eventuelt utarbeide et høringsnotat med forslag til endringer i verdipapirfondloven og verdipapirfondforskriften. Oppdraget har sin bakgrunn i at Verdipapirfondenes forening (VFF) i brev til departementet påpeker at det er behov for endringer i regelverket på to områder.

Finanstilsynet foreslår, i tråd med forslaget fra VFF, en ny bestemmelse i verdipapirfondlovens plasseringsregler slik at et verdipapirfond kan benytte ulike investeringsalternativ samtidig overfor samme utsteder innenfor 35 prosent av fondets eiendeler. Forslaget innebærer at en tilsvarende regel som følger av Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) gjennomføres i det norske regelverket. I tillegg foreslås endringer i verdipapirfondforskriftens regler om forvalterregistrering som innebærer at forvalter, når forvalters oppdragsgiver selv er forvalter, ikke selv til enhver tid må registrere hvem reell eier er, men sikre seg tilgang til opplysninger om reell eier.

Forslaget om endringer i verdipapirfondlovens plasseringsregler omtales i punkt 2 nedenfor. I punkt 3 omtales forslag til endringer i verdipapirfondforskriften om forvalterregistrering. Forslaget til ny lov- og forskriftstekst er inntatt i punkt 4.

2 FORSLAG TIL ENDRINGER I LOV 25. NOVEMBER 2011 NR. 44 OM VERDIPAPIRFOND (VERDIPAPIRFONDLOVEN)

2.1 Innledning

Lov 25. november 2011 nr. 44 om verdipapirfond (verdipapirfondloven) har regler for hvor stor del av et verdipapirfonds eiendeler som kan være plassert overfor samme utsteder. Utgangspunktet er at plasseringer i omsettelige verdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter overfor samme utsteder ikke kan utgjøre mer enn 5 prosent av fondets eiendeler. Dersom fondet plasserer midler i obligasjoner med fortrinnsrett (OMF), som er regulert i finansieringsvirksomhetsloven, øker plasseringsbegrensningen til 25 prosent. Et verdipapirfond kan ha innskudd hos én kredittinstitusjon med inntil 20 prosent av fondets midler. Et verdipapirfond som benytter seg av muligheten til å plassere 25 prosent i OMF, vil etter gjeldende regler ikke kunne ha innskudd i en kredittinstitusjon innenfor samme konsern som OMF-utsteder. Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) åpner for at et UCITS-fond skal kunne benytte ulike investeringsalternativ samtidig overfor samme utsteder innenfor 35 prosent av fondets eiendeler. En tilsvarende bestemmelse er ikke gjennomført i det norske regelverket.

Høringsnotatet inneholder forslag til endringer i verdipapirfondloven som vil innebære at et verdipapirfond kan plassere en større andel av sine eiendeler i obligasjoner med fortrinnsrett, enn det som er tillatt etter gjeldende rett, samtidig som verdipapirfondet for eksempel har innskudd i bank i samme konsern som OMF-utsteder. Slik Finanstilsynet ser det, vil forslaget særlig ha betydning for et verdipapirfonds plasseringer i OMF kombinert med annen eksponering innenfor et konsern.

2.2 Gjeldende rett

Formålet med plasseringsbegrensningene i verdipapirfondloven (vpfl.) § 6-6 er at de finansielle instrumentene fondet eier, skal ha en sammensetning som gir en hensiktsmessig spredning av risikoen for tap på utstedere.

Paragraf 6-6 inneholder enkelte særskilte regler for hvor mye som kan plasseres i instrumenter utstedt av samme utsteder. Etter annet ledd nr. 3 kan plasseringer overfor samme utsteder utgjøre 35 prosent dersom de omsettelige verdipapirene eller pengemarkedsinstrumentene er utstedt eller garantert av en EØS-stat, offentlig myndighet, et tredjeland mv.

Etter annet ledd nr. 4 kan 25 prosent av et fonds eiendeler plasseres i obligasjoner med fortrinnsrett utstedt av samme foretak. Bestemmelsen viderefører en tilsvarende bestemmelse i tidligere verdipapirfondlov av 1981. Plasseringsalternativet kom inn i verdipapirfondloven ved en lovendring i 2004 som åpnet for plasseringer i obligasjonslån med pantesikkerhet i utlånsportefølje. Dette ble ved lovendring 16. mars 2007 nr. 11 erstattet med regler om obligasjoner med fortrinnsrett som følge av endringer i finansieringsvirksomhetsloven kapittel 2 underkapittel IV.

Plasseringer i verdipapirfondsandeler tilhørende ett verdipapirfond kan ifølge § 6-6 tredje ledd ikke utgjøre mer enn 20 prosent av fondets eiendeler, og etter fjerde ledd kan innskudd hos én kredittinstitusjon ikke utgjøre mer enn 20 prosent av fondets eiendeler.

I tillegg til plasseringsreglene i § 6-6 og § 6-7 fastsetter verdipapirfondforskriften § 6-14 grenser for risikoeksponeringen mot samme motpart ved plassering i unoterte derivater. Tillatt eksponering mot samme motpart er 10 prosent av fondets eiendeler når motparten er en kredittinstitusjon og 5 prosent mot andre motparter enn kredittinstitusjoner. Finanstilsynet har i høringsnotat av 2. september 2013 foreslått nye regler om utlån av finansielle instrumenter fra verdipapirfond og bruk av teknikker for å oppnå en effektiv porteføljeforvaltning (EPF-teknikker). Det er i denne sammenheng bl.a. foreslått at motpartsrisiko ved bruk av EPF-teknikker skal tas med i beregningen av grensene for motpartsrisiko ved unoterte derivater. Etter nevnte forslag vil bruken av EPF-teknikker få betydning for bestemmelsen i vpfl. § 6-7 første ledd ved at samlet motpartsrisiko fra unoterte derivater og EPF-teknikker, hensyntatt sikkerhetsstillelse, skal tas med i beregningen.

Etter gjeldende rett er utgangspunktet at de ulike investeringsalternativene i § 6-6 ikke kan anvendes samtidig overfor samme utsteder. Dette følger av lovens ordlyd og er også forutsatt i lovens forarbeider, jf. Prop. 149L (2010-2011) s. 177. Paragraf 6-7 første ledd inneholder likevel en kombinasjonsregel som åpner for å anvende enkelte av plasseringsreglene samtidig innenfor 20 prosent av fondets eiendeler overfor samme utsteder.

Hensynet bak reglene om plasseringsbegrensninger, som er å sikre at verdipapirfondet har en sammensetning av eiendeler som gir en hensiktsmessig spredning av risiko for tap, gjør seg også gjeldende innenfor et konsern. Paragraf 6-7 annet ledd fastsetter derfor at selskap innenfor samme konsern, anses for å være samme utsteder, for så vidt gjelder plasseringsgrensene i § 6-6 og § 6-7. Dette innebærer at når et verdipapirfond plasserer midler i konsernselskaper, skal plasseringsreglene anvendes på konsolidert basis.

Etter gjeldende rett vil et verdipapirfond kunne plassere inntil 25 prosent av fondets eiendeler i obligasjoner med fortrinnsrett (OMF) utstedt av ett selskap. Dersom fondet i tillegg til

plassering i OMF, har andre eksponeringer mot selskap i samme konsern i form av bankinnskudd eller motpartsrisiko som følge av unoterte derivater, vil § 6-7 første ledd innebære at OMF-plasseringer ikke kan utgjøre mer enn 10 prosent. Et verdipapirfond som har 10 prosent av midlene plassert i innskudd i bank, vil ikke kunne plassere mer enn 10 prosent i OMF utstedt av et selskap i samme konsern som banken. OMF-plasseringene må utgjøre mindre enn 10 prosent dersom bankinnskuddet og motpartsrisikoen i samme konsern utgjør mer enn 10 prosent. Dersom et verdipapirfond benytter lovens adgang til å plassere 25 prosent i OMF, vil fondet ikke i tillegg kunne ha innskudd i bank eller være eksponert for motpartsrisiko innenfor samme konsern.

2.3 EØS-rett

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) kapittel VII inneholder plasseringsregler for UCITS-fond. Risikospredningsregler følger særlig av artikkel 52, 53, 54 og 55. Det blir ikke gitt noen fullstendig gjennomgang av disse bestemmelsene. Det er kun enkelte bestemmelser som vil bli omtalt.

Direktivet art. 52 inneholder ulike bestemmelser om hvor stor andel av et verdipapirfonds eiendeler som kan være plassert eller eksponert mot samme utsteder. Etter art. 52 (1) er hovedregelen en grense på 5 prosent av et fonds eiendeler mot samme utsteder når det gjelder omsettelige verdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter. Det er etter art. 52 (2) første ledd adgang til å øke denne grensen til 10 prosent innenfor 40 prosent av fondets verdi. Videre kan det plasseres 20 prosent i innskudd hos én kredittinstitusjon. I art. 52 (1) annet ledd er det fastsatt grenser for motpartsrisiko ved plassering i unoterte derivater. Direktivet art. 52 (2) annet ledd fastsetter en øvre grense på 20 prosent av et verdipapirfonds eiendeler ved kombinasjon av ulike plasseringsalternativer overfor samme utsteder. De plasseringsalternativene det henvises til er:

- Investeringer i omsettelige verdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter
- Innskudd i kredittinstitusjon
- Motpartseksponering som følge av unoterte derivater

Etter art. 52 (4) kan grensen på 5 prosent mot samme utsteder øke til maksimalt 25 prosent ved plasseringer i obligasjoner med fortrinnsrett.

Direktivet artikkel 52 (5) annet ledd lyder i engelsk tekst:

The limits provided for in paragraphs 1 to 4 shall not be combined, and thus investments in transferable securities or money market instruments issued by the same body or in deposits or derivative instruments made with this body carried out in accordance with paragraphs 1 to 4 shall not exceed in total 35 % of the assets of the UCITS.

Et verdipapirfonds plasseringer i omsettelige verdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter, innskudd i kredittinstitusjon eller eksponering for motpartsrisiko ved plassering i unoterte derivater, kan dermed ikke overstige 35 prosent av verdipapirfondets eiendeler.

Det er ikke et krav etter UCITS-direktivet at en slik regel gjennomføres i nasjonal rett, men direktivet åpner for at dette kan tillates.

2.4 Forslag til endringer

Som nevnt i punkt 3 åpner UCITS-direktivet art. 52 (5) for at ulike investeringsalternativ kan anvendes samtidig overfor samme utsteder innenfor 35 prosent av fondets eiendeler.

Verdipapirfondenes forening påpeker at det er uheldig at norske UCITS-fond ikke kan benytte seg av muligheten til å plassere 25 prosent av fondets portefølje i OMF utstedt av selskap i samme konsern som fondets depotmottaker. Fra næringens side er det vist til at dette innebærer en konkurranseulempa for norske UCITS-fond som etter sine vedtekter skal plassere i obligasjoner med fortrinnsrett. Videre påpeker foreningen at den manglende gjennomføringen av direktivets kombinasjonsmulighet innenfor 35 prosent av fondets eiendeler kan virke konkurransevridende når det gjelder valg av depotmottaker som inngår i et konsern som utsteder obligasjoner med fortrinnsrett.

I Norge er det selskaper med konsesjon som kredittforetak som kan utstede obligasjoner med fortrinnsrett. Obligasjoner med fortrinnsrett (OMF) er regulert i lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner (finansieringsvirksomhetsloven) kapittel 2 del IV. Det er ca. 20 kredittforetak i Norge som har tillatelse til å utstede OMF. Blant de største OMF-foretakene er DNB Boligkreditt AS, SpareBank 1 Boligkreditt AS og Nordea Eiendomskreditt AS. Tilnærmet alle banker i Norge har tilgang til hel- eller deleide OMF-foretak.

Det er viktig å ivareta hensynet bak risikospredningsreglene slik at et verdipapirfond ikke får for stor risiko knyttet til én enkelt utsteder, herunder må samlet risiko innenfor et konsern ikke bli for høy. OMF'er som utstedes av kredittforetak er omfattet av regulering som skal begrense kredittrisikoen. Obligasjonseierne er sikret ved en sikkerhetsmasse som i hovedsak består av boliglån som ikke overstiger 60 prosent av verdien av den pantsatte boligen. Obligasjonseierne er gitt en fortrinnsrett til dekning i sikkerhetsmassen i tilfelle konkurs i kredittforetaket. Den lave kredittrisikoen knyttet til OMF er bakgrunnen for at verdipapirfond kan plassere 25 prosent av sine eiendeler i OMF utstedt av samme kredittforetak.

Finanstilsynet mener at en adgang til å kunne plassere inntil 25 prosent av fondets eiendeler i OMF, kombinert med for eksempel innskudd i bank i samme konsern, vil være forsvarlig. Forslaget gir, etter Finanstilsynets vurdering, en fortsatt god forbrukerbeskyttelse. Det vises til den relativt lave kredittrisikoen forbundet med OMF-plasseringer. Dessuten forutsetter den utvidete adgangen til å kombinere ulike investeringsalternativ at de enkelte risikospredningsregler må følges.

Finanstilsynet kan ikke se tungtveiende argumenter for at det skal være strengere regler i verdipapirfondloven enn det direktivet legger opp til. Norske andelseiere vil uansett kunne bli tilbudt utenlandske UCITS-fond som benytter muligheten til å plassere i OMF med 25 prosent samtidig som fondet har innskudd i bank i samme konsern, eventuelt at fondet har innskudd i bank som også er OMF-utsteder. Både det svenske og danske regelverket har gjennomført den aktuelle direktivbestemmelsen, og dette kan tale for at det innføres en tilsvarende regel i Norge.

Blant depotmottakerne for norske fond, er det DNB Bank ASA som er depotmottaker for flest verdipapirfond. DNB Boligkreditt AS er blant de største OMF-foretakene i Norge.

Finanstilsynet legger til grunn at det er en kombinasjon av obligasjoner med fortrinnsrett og bankinnskudd innenfor 35 prosent av et verdipapirfonds eiendeler som i praksis er den mest aktuelle kombinasjonsmuligheten. Finanstilsynet foreslår likevel at lovteksten, i tråd med direktivet, utformes slik at kombinasjonsmuligheten gjelder generelt. Det vises til forslaget til ny bestemmelse i vpfl. § 6-7 annet ledd nytt tredje punktum.

3 FORSLAG TIL ENDRINGER I FORSKRIFT 21. DESEMBER 2011 NR. 1467 TIL VERDIPAPIRFONDLOVEN (VERDIPAPIRFONDFORSKRIFTEN) - FORVALTERREGISTRERING

3.1 Innledning

Finansdepartementet har bedt Finanstilsynet vurdere forslag fra Verdipapirfondenes forening om å endre forskrift 21. desember 2011 nr. 1467 til verdipapirfondloven (verdipapirfondforskriften) § 13-3 (2) om forvalterregistrering.

Forvaltningsselskap for verdipapirfond skal føre et register over eierne av andeler i de fond selskapet forvalter (andelseierregister). En forvalter (nominee) kan føres inn i registeret i stedet for reell eier. Forvalter plikter å holde rede på identiteten til eierne av fondsandeler og skal registrere opplysninger om hvem den reelle eieren er. Forvalters plikt til å holde rede på hvem som er den reelle eier av verdipapirfondsandeler og registrere hvem den reelle eier er, gjelder også dersom oppdragsgiver selv er forvalter.

Verdipapirfondenes forening viser til at dette skaper utfordringer for næringen og foreslår endringer slik at forvalter skal ha tilgang til opplysninger om hvem den reelle eier er, men at forvalter ikke selv til enhver tid må registrere hvem reell eier er. Finanstilsynet foreslo en endring som nevnt i et høringsnotat fra 2009. Verdipapirfondenes forening viser i sitt forslag til Finanstilsynets tidligere høringsnotat. Finanstilsynet legger til grunn at det som ble anført som begrunnelse for endringsforslaget i 2009, fortsatt er relevant.

3.2 Gjeldende rett

Etter lov 25. november 2011 nr. 44 om verdipapirfond (verdipapirfondloven) § 4-10 første ledd skal forvaltningsselskap for verdipapirfond føre et register over eierne av andeler i de fond selskapet forvalter (andelseierregister).

Etter § 4-10 fjerde ledd kan "En forvalter [] føres inn i den fortegnelsen som er nevnt i første ledd i stedet for andelseieren etter nærmere regler gitt av departementet i forskrift."

Nærmere regler er gitt i verdipapirfondforskriften kapittel 13. Forvalters plikt til å registrere opplysninger om "reelle" andelseiere fremgår av verdipapirfondforskriften § 13-3 som lyder:

(1) Forvalteren skal føre fortegnelse over de andelseierne vedkommende er forvalter for. Forvalteren skal registrere opplysninger som fremgår av forskrift 22. desember 2003 nr. 1779 om levering av ligningsoppgaver fra forvaltningsselskaper og verdipapirsentralen til ligningsmyndighetene § 3, § 4 og § 4a. Forvalteren skal også registrere opplysninger som

nevnt i lov 6. mars 2009 nr. 11 om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering mv. § 8 og tilhørende forskrift.

(2) Forvalteren skal ta rede på om oppdragsgiveren er den reelle eieren av andelene. Dersom også oppdragsgiveren er forvalter, plikter forvalteren å undersøke hvem den reelle eieren er og registrere de opplysningene om den reelle eieren som fremgår av første ledd. Får ikke forvalteren opplysninger om hvem den reelle eieren er, kan ikke forvalteren påta seg forvalteroppdraget.

(3) Forvalteren skal lagre alle opplysninger om forvaltningsoppdrag og oppdragsgivere, herunder oversikt over endringer i oppdragsgiverens porteføljer av forvalterregistrerte andeler, i 10 år.

Forvalters plikt til å føre fortegnelse over reelle eiere har sammenheng med forvalters opplysningsplikt til offentlige myndigheter herunder ligningsmyndigheter, namsmannen og andre som kan kreve opplysninger av forvalter.

3.3 Behovet for endringer

Henvendelsen fra Verdipapirfondenes forening viser at utfordringene for utenlandske forvaltere fortsatt er tilstede og fører til en konkurransemessig ulempe for den eksportrettede virksomheten til norske fondsforvaltningsselskaper. Foreningen påpeker at bestemmelsen gjør det vanskelig for norske forvaltningsselskaper å tilby sine fond gjennom europeiske fondsplattformer. Verdipapirfondenes forening opplyser at utenlandske kunder pr. utgangen av juli 2013 utgjorde ca. 15 prosent av den samlede forvaltningskapitalen til norsk fondsbransje.

I henhold til verdipapirfondforskriften § 13-3 andre ledd påhviler det forvalteren selv å føre register over forvalterkjeden helt ned til reell eier dersom forvalterens kunde også er forvalter. Markedsaktører har anført at slik registrering er upraktisk ved handel over fondsplattformer der flere store mellomaktører handler på vegne av underliggende aktører, og det kan være flere ledd av distributører nedover i systemet. Videre har det vært anført at det vil være mer praktisk om forvalter sikrer seg ved avtale at underforvaltere oppfyller pliktene i forskriften og utleverer opplysningene på forespørsel.

På bakgrunn av markedsaktørenes anførsler foreslo Finanstilsynet i høringsnotatet fra 2009 at forvalter ikke lenger skulle ha plikt til å føre register over forvalterkjeden helt ned til reell eier dersom forvalters kunde også er forvalter. I stedet ble det foreslått at forvalter skulle sikre seg tilgang til opplysninger om hvem den reelle eieren er, men at forvalter ikke selv til enhver tid må registrere hvem reell eier er.

Handel over fondsplattformer reduserer transaksjonskostnader og letter handel over landegrensene. For distributører er fordelen med fondsplattformer at flere fond er samlet på en plattform slik at det ikke blir nødvendig for distributøren å måtte levere ordre til mange ulike forvaltere på ulikt format. Dette medfører lavere transaksjonskostnader, hvilket er til fordel for kunden, og gjør det enklere å handle verdipapirfond på tvers av landegrenser. For kunden er det en fordel å kunne forholde seg til sin lokale leverandør og legge inn transaksjoner slik han er vant til. Enkle og kostnadseffektive systemer vil også bidra til at distributører tilbyr andre verdipapirfond enn sine egne, hvilket gir kunden større valgfrihet. Distributøren kan også samle alle kjøpsordrer for en dag og sende disse i en felles automatisk ordreinnleggelse.

Fondsplattformen inneholder fortegnelse over alle distributører og enhver transaksjon som er utført av disse. Distributørene fører igjen fortegnelse over sine kunder og deres beholdning. Distributøren vil være underlagt hvitvaskingsregelverket i hjemlandet.

Dersom fondsplattformen skulle inneholde informasjon om enhver kundes beholdning slik det fremgår av ordlyden i forskriften, ville effektivitetsgevinsten av handelen over fondsplattformen reduseres. Da måtte distributøren formidle enkeltordre med informasjon om kunden til fondsplattformen. Tilsvarende ville det bli mer ressurskrevende for forvaltningsselskapet. Det er nærliggende å anta at norske fond ikke ville bli tilgjengelige for distribusjon gjennom fondsplattformer dersom enhver kundes beholdning skulle føres direkte på fondsplattformen.

Basert på ovennevnte og tilsvarende erfaringer med forvalterregistrering av finansielle instrumenter i verdipapirregister, legger Finanstilsynet til grunn at det nærmest er umulig for forvalter å i enhver situasjon føre fortegnelse over hvem som til enhver tid er reell eier av andelene. Etter Finanstilsynets vurdering vil hensynet bak regelen også ivaretas ved en løsning hvor forvalter sikrer seg ved avtale, at underforvaltere oppfyller registreringspliktene etter verdipapirfondforskriften og utleverer opplysningene på forespørsel. Myndighetene kan få tilgang til informasjon om andelseieren på forespørsel, og trenger ikke å forholde seg til andre enn forvalter. Løsningen tilsvarer det som gjelder ved registrering av finansielle instrumenter i verdipapirregister. En forutsetning for en slik løsning der forvalter sikrer seg ved avtale med underforvaltere, må være at forvalter i praksis også kan få tilgang til informasjonen på en sikker og effektiv måte. Etablering av en slik ordning forutsetter videre at forvaltningsselskapets plikter til å informere andelseierne om blant annet andelseiermøte og om egen beholdning fortsatt ivaretas. Finanstilsynet foreslår at verdipapirfondforskriften § 13-3 annet og tredje ledd endres i tråd med ovennevnte.

Verdipapirfondforskriften § 13-3 og § 13-4 inneholder henvisninger til forskrift 22. desember 2003 nr. 1779 om levering av ligningsoppgaver fra forvaltningsselskaper og verdipapirregistre til ligningsmyndighetene. Forskriften er opphevet ved ikrafttredelse av forskrift 17. september 2013 nr. 1092: Samleforskrift om tredjeparters opplysningsplikt. Henvisning til den nye samleforskriften er inntatt i forslaget til forskriftstekst. Finanstilsynet antar at det i § 13-4 annet ledd skal være en henvisning også til den nye samleforskriften § 5-9-24 tilsvarende som i § 13-3 første ledd. Finanstilsynet legger til grunn at endringsforslaget ikke vil ha noen betydning for forvalters øvrige plikter, herunder plikt til å levere ligningsoppgaver til forvaltningsselskapet etter § 13-4 annet ledd.

4 LOV OG FORSKRIFTSUTKAST

4.1 Forslag til ny lovtekst

Finanstilsynet foreslår at det i lov 25. november 2011 nr. 44 om verdipapirfond (verdipapirfondloven) gjøres følgende endringer:

§ 6-7 annet ledd nytt tredje punktum skal lyde:

Et verdipapirfond kan innenfor 35 prosent av fondets eiendeler anvende plasseringsbegrensningene som følger av § 6-6 annet og fjerde ledd og regler fastsatt i forskrift om motpartsrisiko ved unoterte derivater samtidig overfor samme utsteder, men slik at plasseringer etter første ledd ikke kan overstige 20 prosent av fondets eiendeler.

4.2 Forslag til endring i verdipapirfondforskriften

Finanstilsynet foreslår at det i forskrift 21. desember 2011 nr. 1467: forskrift til verdipapirfondloven (verdipapirfondforskriften) gjøres følgende endringer:

§ 13-3 første til tredje ledd skal lyde:

(1) Forvalteren skal føre fortegnelse over de andelseierne han er forvalter for. Forvalteren skal registrere opplysninger som fremgår av forskrift 17. september 2013 nr. 1092 Samleforskrift om tredjeparters opplysningsplikt § 5-9-22, § 5-9-23 og § 5-9-24. Forvalteren skal også registrere opplysninger som nevnt i lov 6. mars 2009 nr. 11 om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering mv. § 8 og tilhørende forskrift.

(2) Forvalteren skal ta rede på om oppdragsgiveren er den reelle eieren av andelen(e). Dersom også oppdragsgiveren er forvalter, plikter forvalteren *til enhver tid å ha rettslig og praktisk tilgang til opplysninger* om hvem den reelle eieren er og *sikre at* opplysninger om den reelle eieren som framgår av første ledd *blir registrert*. Dersom forvalteren ikke *har slik tilgang til* opplysninger om hvem den reelle eieren av andelen(e) er, kan forvalteren ikke påta seg oppdraget.

(3) Forvalteren skal *sikre at* alle opplysninger om forvaltningsoppdrag og oppdragsgivere, herunder oversikt over endringer i oppdragsgivernes porteføljer av forvalterregistrerte andeler, *lagres* i 10 år.

§ 13-4 annet ledd skal lyde:

(2) Forvalteren skal for de andelseierne han er forvalter for uoppfordret gi oppgaver etter forskrift 17. september 2013 nr. 1092 Samleforskrift om tredjeparters opplysningsplikt § 5-9-22, § 5-9-23 og § 5-9-24 til forvaltningsselskapet. Forvaltningsselskapet skal gi oppgavene videre til Skattedirektoratet.